

שיח לירושלים

בין אייר לבין אב, של עשרים ואלפיים

יהודה עציון

ראשך אין, ראשך התו.
אל צנאך חבד מסגד, בית תפארת למשלמים,
כמו גולל על גו יקר והדם מתחת נספג.
אורי צבי גרינברג, ירושלים של מטה, תרפ"ד.

את מחרוזת פנינים, ירושלים שלי
את גנים וטיילת, חניונים, מגדלים
יפה, מה יפה את, ירושלים העיר

בזרוק, בכתום אבן, מופזת אורצל של שקיעות
את סדורה, ערוגה בעיגול ומונחת כשיר מסביב
והמון הטפשים מטיילים כך
חוגגים מחרוז אל חרוז, משתאים לפנינים
טופפים, סוחרים כל היקר פרנריך, כל שכיות החמדה

ובומם ממלל:

את יפה, מה יפה את, ירושלים העיר
ונכון את שלנו תמיד?

ורק נער אחד כך הבין וידע

ומהוד בעיניו: תדהמה –

כי הבין שבעצם את עיר של כתפים:

צבעונין של דרכים ודשאים לך רקמת דקמתיים

העולה, מסועפת, משולי גלימתך אל חזה, עד קורשכם

ועוטרת, נפערת, לגדם –

והנער ידע: כל יושבך, כולם, מבליים את יומם וישנים בלילם

הם חיים בתוכך

ובעצם, כולם מטיילים בך סביב פצע -
כי אהה, כי מחרונת פנינים על צנאר את,
ירושלים שלו ושלי ושלנו
אבל את ערוכה ופרושה סביב תרבוש מרותך לגרון ולעורף
והדם מלמטה תוסס עם מוגלה בבשר המחותרך

★

'איכה', 'שיר השירים', זמרת הלל, קינות הלל, הכל רתח והתערבל
לוהט, סמיד ואימתני, שחור-אדום
ולא ידע הנער את נפשו.
הוא שח, ברקיו משען למרפקיו על סלע בצופים:
ירושלים, ירושלים שלי, חנוקה את!
והוא מכאב, בווי כמודך, אתך
עורקיו הולמים כפטישים
הליט פניו בכפותיו:
הביט באין-פנים באין פניך את, ירושלים -

ולפתע את קרצת, נצצת מתוך האופל
כי רתיחת דמיו ענתה בו גודש דעת, חין בינה
ושכל חם וטוב, קורן
והכאב, דווקא, הנה מפו את זרועותיו -
ברק-נור-גפרור האיר, על-דעת-המכאוב, את פני ארי האש
ואת מקום הכתר
פתאום נחשף הזכרון -
ואת נטעת אזי, ירושלים שלנער
את שתי עיניך התלושות
בשתי כפות ידיו - -

(איך הצלחת לנצור אותך, עודן חמות ובוערות
מנבוכדנצר ומטיטוס ששפכו?
ואיך זכרת בכלל מתחת לתרבוש
אשר כפה לך עבד-אל-מלך?)

נעור הזכרון, וראו: הנהו חיו!
נוהר בכתום וזהב, תוסס בעיר ונער -
להבת אור בוערת כאן עתה

אש-סנה

בִּי־מוֹקֵד, בֵּין אַרְבַּע הַרְוֹאוֹת
בְּחִבּוּיֹן הַמְנַע הַרוֹטֵט חֵם וְרֵךְ
רִיסִים וְשִׁמּוֹרוֹת שֶׁלִירוּשָׁלַיִם וְנֶעֱר –
וַיִּזְוֹרְרוּ שְׁנֵיהֶם. גַּל־כַּח עֶבְרָם
הִגִּה קָרֵן עוֹרוֹ, הִגִּה אוֹרְהָ זָרַח
וְזֶה בָּזוּ, בְּאוֹר־וְצֶל, מוֹפְזוּ כִּשְׁחַר מִבְּטָם
מִבְּטָ רֵאשׁוֹן מִזֶּה שְׁנַיִם
רֵאשׁוֹן, סוּף־סוּף, מִקַּץ עֵידוֹן וְעֵידוֹנִים
מִבְּטָ שֶׁל פְּנִיִּים בְּפְנִיִּים.

סיון תשמ"ז